

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
105/19. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2019. szeptember 5.

A C-417/18. sz. ügyben hozott ítélet
AW és társai kontra Lietuvos valstybė, képviseli a Lietuvos Respublikos ryšių
reguliavimo tarnyba, a Bendrasis pagalbos centras és a Lietuvos
Respublikos vidaus reikalų ministerija

Az elektronikus hírközlési vállalkozások kötelesek a hívó helyének meghatározását lehetővé tevő információt a „112”-es hívószámra irányuló segélyhívásokat kezelő hatóság részére ingyenesen hozzáférhetővé tenni

A tagállamok kötelesek gondoskodni arról, hogy az említett kötelezettséget abban az esetben is teljesítsék, amikor a mobiltelefonban nincs SIM-kártya

AW és társai ES-nek, egy 17 éves lánynak a hozzátartozói, aki bűncselekmény áldozatává vált. ES-t 2013. szeptember 21-én reggel 6 óra körül Panevėžys (Litvánia) egyik külvárosában elrabolták, megerőszakolták, és egy gépjármű csomagtartójában élve felgyújtották. Miután e csomagtartóba bezárták, mobiltelefont használva hozzávetőleg tízszer felhívta a „112” egységes európai segélyhívó számot (a továbbiakban: 112) annak érdekében, hogy segítséget kérjen. A segélyhívásokat fogadó központ berendezései azonban nem jelezték ki a használt mobiltelefonszámot, ami megakadályozta az áldozat helyének meghatározását. Nem lehetett megállapítani, hogy az ES által használt mobiltelefonban volt-e SIM-kártya, sem pedig azt, hogy a telefonszáma miért nem volt látható a segélyhívásokat fogadó központban.

AW és társai keresetet nyújtottak be a Vilnius apygardos administracinis teismas (vilnisi regionális közigazgatási bíróság, Litvánia) előtt, amelyben azt kérték, hogy a bíróság kötelezze a litván államot az áldozat, ES, és az általuk elszenvedett nem vagyoni kár megtérítésére. Keresetük alátámasztása érdekében arra hivatkoznak, hogy Litvánia nem biztosította megfelelően az egyetemes szolgáltatási irányelv¹ gyakorlatban történő végrehajtását, amely irányelv előírja, hogy a tagállamok biztosítják, hogy az elektronikus hírközlési vállalkozások díjmentesen a 112-re irányuló segélyhívásokat kezelő hatóság rendelkezésére bocsátják a hívó helyére vonatkozó információt, amint a hívás az említett hatósághoz beérkezik². E szabály a 112 egységes európai segélyhívó számra irányuló valamennyi hívásra vonatkozik. Az említett mulasztás azt eredményezte, hogy nem lehetett a terepen dolgozó rendőrségi szolgálatok részére továbbítani ES helymeghatározó adatait, ami megakadályozta őket abban, hogy a segítségére siessenek.

A Vilnius apygardos administracinis teismas arra vár választ a Bíróságtól, hogy az irányelv előírja-e a tagállamok számára e rendelkezésre bocsátás kötelezettségét azt az esetet is beleértve, amikor a hívást SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indították, és hogy a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek-e a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok meghatározása során, amely lehetővé teszi számukra, hogy azokat a hívást továbbító bázisállomás azonosítására korlátozzák.

A mai napon kihirdetett ítéletében a Bíróság emlékeztet arra, hogy az irányelv szövegéből kitűnik, hogy a hívó fél helyére vonatkozó információ rendelkezésre bocsátásának kötelezettsége az „egységes európai segélyhívó számra irányuló valamennyi hívásra” vonatkozik. Máskülönben a Bíróság korábban már kimondta, hogy az irányelv eredeti változatából az következik, hogy a műszaki megvalósíthatóság feltétele mellett olyan eredménykötelezettséget ír elő a tagállamok

¹ A 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 11. o.) módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. kötet, 29. fejezet, 367. o.).

² A 26. cikk (5) bekezdése.

számára, amely nem korlátozódik a megfelelő szabályozási keret létrehozására, hanem megköveteli, hogy a 112 valamennyi hívójának helyére vonatkozó információt ténylegesen a segélyhívó szolgálatokhoz továbbítsák. Ezért nem fogadható el, hogy a SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indított 112-es hívásokat kizárják ezen irányelv hatálya alól.

Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, **az irányelv az – amennyiben műszakilag megvalósítható – arról való gondoskodásra kötelezi a tagállamokat, hogy az érintett vállalkozások a hívó fél helyére vonatkozó információt a 112-re irányuló segélyhívásokat kezelő hatóság részére, amint a hívás az említett hatósághoz beérkezik, ingyenesen hozzáférhetővé tegyék, azt az esetet is beleértve, amikor a hívást SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indították.**

A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy még ha a tagállamok a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok tekintetében bizonyos mérlegelési mozgástérrel is rendelkeznek, e kritériumoknak minden esetben – a műszaki megvalósíthatóság határain belül – biztosítaniuk kell e hívó fél helyének ahhoz szükséges megbízhatósággal és pontossággal történő meghatározását, hogy a segélyhívó szolgálatok a részére hasznos segítséget nyújthassanak. **A tagállamokat e kritériumok meghatározása tekintetében megillető mérlegelési mozgástér korlátja tehát annak szükségességében rejlik, hogy biztosítsák a továbbított információ hasznosságát a hívó fél helyének hatékony meghatározása és ennél fogva a segélyhívó szolgálatok beavatkozása érdekében.** Mivel ezen értékelés alapvetően műszaki jellegű, és szorosan kapcsolódik a litván mobil távközlési hálózat sajátosságaihoz, azt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell elvégeznie.

Végül a Bíróság rámutat, hogy az uniós jog államnak betudható megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkért való állami felelősség megállapításának feltételei között szerepel az e jog megsértése és az említett magánszemélyek által elszenvedett, e kárkategóriába tartozó kár közötti közvetlen okozati összefüggés fennállása. Mindenesetre a nemzeti jogszabályok által meghatározott kártérítési feltételek nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló jellegű, nemzeti jogon alapuló igényekre vonatkoznak.

Következésképpen, **amennyiben valamely tagállam belső joga szerint a nemzeti hatóságok által elkövetett jogsértés és a valamely magánszemély által elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés fennállását az állam felelősségének megállapításához elegendőnek tekintik, az e tagállamnak felróható uniós jogsértés és a magánszemély által elszenvedett kár közötti ilyen közvetett okozati összefüggést is elegendőnek kell ítélni az említett tagállam felelősségének ezen uniós jogsértésért való megállapításához.**

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499